

- Provide technical assistance and public information on benefits;
- Use existing federal authorities to support investment.

The executive order also directs various agencies and departments to “encourage efforts to achieve a national goal of deploying 40 gigawatts of new, cost effective industrial CHP in the U.S. by the end of 2020.” According to the White House, this goal would “save energy users \$10 billion per year” and “result in \$40-\$80 billion in new capital investment in manufacturing and other facilities.” In the next decade, manufacturers could save upward of \$100 billion in energy costs due to increases in industrial efficiency.

НЕСТЕРЕНКО Р.О., старший викладач, НТУ «ХПІ», Харків
ВЕРЮТІНА В.Ю., старший викладач, НТУ «ХПІ», Харків,

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В ЗАЛЕЖНОСТІ ВІД ВИМОГ ЗОВНІШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА

Для проведення заходів щодо активізації інвестиційних процесів на підприємствах України спочатку потрібно здійснити їх аналіз за схемою зверху вниз», починаючи з мегарівня (рівня країни) з метою дослідження характеру і стану інвестиційного клімату країни, збільшення об'ємів державного інвестування при посиленні його цільової спрямованості, заохочення інвестиційної діяльності суб'єктів господарювання шляхом створення плану дій щодо формування сприятливого інвестиційного клімату

В економіці інноваційного типу, наука є першою і визначальною складовою у інноваційному процесі: проектування, виготовлення, продаж тощо [1]. Знання — основа і початок матеріальної діяльності людини — річ ідеальна, досягнення всього людства та начебто не є об'єктом ринкових відносин.

Наука як специфічна галузь діяльності людини виконує, відповідно до її природи, дві нероздільні функції: перша — накопичення нових знань про навколишній світ, природу речей і явищ, друга — створення інструментарію для перетворення навколишнього середовища. Відповідно до названих функцій існують два основні типи наукових установ: перші займаються переважно фундаментальними дослідженнями, другі — прикладними дослідженнями.

Саме вони спрямовані на вивчення можливостей використання нових знань на практиці та створення і розробку нових технологічних процесів, алгоритмів дій, матеріалів, машин, приладів, тощо.

При створенні інтелектуального продукту можливо виділити «чисті знання» і алгоритми перетворення цих знань у конкретні технологічні та інші процеси, речовини, прилади й механізми.

При чому знання, отримані вченими першої групи, учені другої групи можуть конвертувати в об'єкти промислової власності, використовуючи своє вміння комбінувати та синтезувати. Саме вони дістають права власності на охоронний документ, що захищає новий продукт, а науковці першої групи — відсторонені від неї.

Важливе місце у економіці знань повинні займати університети та інші навчальні заклади, які виводять на ринок не лише науково-дослідні розробки, а й свої послуги щодо засвоєння знань і навичок. І разом з тим ці знання все-таки опосередковано є предметом купівлі та продажу.

Попит на наукове надбання — ознака економічної розвиненості, прогресивності держави. Якщо підприємства в Україні на сучасному етапі не виступають замовниками наукової продукції, то їм необхідно хоча б проводити аудит своїх нематеріальних активів.

У всьому світі зазначається особливе ставлення до своєї інтелектуальної власності. Так, транснаціональні корпорації та державні апарати провідних країн світу, подбали про те, щоб знання все-таки були закриті. (Приклади: ядерні, космічні технології, біотехнології, тощо). Вони продають свої знання через об'єкти права промислової власності.

Узагальнюючи викладене, зазначимо, що з двох складових результатів наукової праці — «чистих знань» та ідей з використання цих знань у перетворенні навколишнього середовища тільки друга складова оцінюється як нематеріальний актив і є предметом купівлі-продажу та відповідно — прибутку, при цьому процес набування знань, перетворення їх в об'єкти промислової власності, комерціалізація та захист — безперервний і динамічний.

Список літератури: 1. Сидорук В. Інноваційний шлях розвитку економіки України очима практика //Інтелектуальна власність. - 2007. - № 9. - С.24-33., 2. Закон України «Про авторське право і суміжні права» від 23.12.1993 № 3792-ХП., 3. Савченко О.И., Нестеренко

НАЗАРЕНКО О.В., канд. екон. наук, доцент НТУ «ХПІ», Харків
РЕШЕТНЯК Н.Б., канд. екон. наук, доцент НТУ «ХПІ», Харків

ПРО ЕКОНОМІЧНУ ДОЦІЛЬНІСТЬ ІНВЕСТИВАННЯ У ПЕРЕРОБКУ СМІТТЯ В УКРАЇНІ

Підчас ведення господарської діяльності людини наявність відходів від неї є неминучою. Куди ж має подітися те, що ми звично вважаємо відходами? Однозначна екологічна відповідь – мають бути перероблені. Якісне перероблення відходів – одна з обов'язкових складових високо розвинутого суспільства. Чим більш розвинена країна, тим більше фінансових коштів вона повинна витратити на заходи з охорони навколишнього середовища.

Україна займає одне з перших місць у світі за кількістю побутового сміття на душу населення. Під полігони твердих побутових відходів (ТПВ) зайнято понад 160 тис. га земель. Крім того, щорічно в країні виникає приблизно 12 тис. незаконних звалищ. [1] Вкрай необхідним є визначення шляхів забезпечення економічної ефективності заходів з охорони довкілля, зокрема, утилізації сміття в Україні.

У сфері екології в державній політиці відбулися певні зміни з прийняттям Податкового кодексу [2], де вперше введено екологічний податок та Закону України «Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року» [3], в якому серед пріоритетів підвищення конкурентоспроможності господарського комплексу країни виділено запровадження сучасних методів управління техногенними і природними ризиками.

В Україні у 80-х роках ХХ століття було побудовано чотири сміттєспалювальні заводи (Київ, Дніпропетровськ, Харків, Севастополь), але зараз працюють лише перші два. Термін їх експлуатації – 25 років, тобто свій ресурс вони вже фактично випрацювали. При спалюванні сміття за старими технологіями в атмосферу крім CO₂ виділяються діоксини, бензопірен, дібензофураат та інші ультратоксичні канцерогенні речовини.